

فعالان نمایشی از برپایی عجلانه جشنواره تئاتر استانی قبل از برگزاری انتخابات انجمن هنرهای نمایشی خراسان رضوی نگران هستند

جشنواره بدون دبیر، انجمن بدون رسمیت

طنین همتی! در حالی که تقویم تئاتر استان به روزهای حساس انتشار فراخوان و آغاز سازوکار سی و چهارمین جشنواره تئاتر خراسان رضوی نزدیک می‌شود، ساختار مدیریتی این حوزه با چالش‌ها و ابهامات جدی روبه‌روست. طبق آیین نامه، مجمع عمومی و انتخابات هیئت مدیره انجمن هنرهای نمایشی استان باید پیش از این (تیرماه) برگزار و تکلیف سکان داران جدید مشخص می‌شد، اما با گذشت زمان قانونی، هنوز این رویداد سرنوشت‌ساز برگزار نشده است. هم‌زمانی این بلاتکلیفی ساختاری با ضرورت انتشار فوری فراخوان جشنواره استان، آن هم در شرایطی که هنوز شورای سیاست‌گذاری تشکیل جلسه نداده و دبیری تعیین نشده است، نگرانی عمیقی را در اهالی تئاتر استان باعث شده است. برگزاری جشنواره‌ای معتبر بدون دبیر مشخص و در سایه انجمنی که دوره قانونی آن منقضی شده یا در آستانه تغییر است، مصداق آشکار شتاب‌زدگی و بی‌برنامگی اداری به شمار می‌رود. در همین راستا، پیگیری‌های ما از محسن سمیع، معاون هنری سینمایی اداره‌کل فرهنگ و ارشاد اسلامی خراسان رضوی، بی‌پاسخ مانده و پاسخ‌گوی چرایی این دوگانگی و بلاتکلیفی پیش آمده نبوده است. از این‌رو، برای واکاوی دقیق‌تر این وضعیت و علت به‌تعویق افتادن انتخابات و تأخیر در انتشار فراخوان، با فعالان و کارشناسان این حوزه به گفت‌وگو نشستیم.

● هیچ جلسه رسمی برای سیاست‌گذاری تشکیل نشده است

او که خود از حضور در شورای سیاست‌گذاری امسال انصراف داده است، ادامه می‌دهد: «طبیعتاً زمان برای انتشار فراخوان گذشته است و هر یک روز تأخیر فشار روی گروه‌های نمایشی را برای تولید باکیفیت مضاعف می‌کند. برگزاری جشنواره بدون زیربنای تصمیم‌گیری، صرفاً مسکن‌های موقتی برای نمایش‌های روبه‌موت تئاتر استان است.

● انتخابات انجمن در کلاف سردرگم آیین‌نامه‌ها حسن‌زاده درباره تعویق انتخابات انجمن که طبق تقویم باید در تیرماه برگزار می‌شد، می‌گوید: ما همچنان منتظر ابلاغ آیین‌نامه از تهران هستیم. تا زمانی که این وضعیت بلاتکلیف باشد، انتخابات در وضعیت تعلیق قرار دارد. از پایان جشنواره سال گذشته، به دلیل دوری از خواش و مسائل داخلی، در جلسات انجمن حضور نداشته‌ام و عملاً جریان امور از دایره تصمیم‌گیری هیئت مدیره خارج شده است.

رئیس هیئت مدیره انجمن، منتقد جدی قطع حمایت‌های مالی نهاد‌های عمومی، معتقد است: جشنواره تئاتر استانی خراسان رضوی، متعلق به مشهد است. شهرداری و آستان قدس رضوی در دو سال اخیر حمایت‌های خود را به شدت کاهش داده یا کاملاً قطع کرده‌اند. فشار هزینه‌های سنگین تولید و اجرای جشنواره، بدون پشتوانه این نهاد‌ها، مستقیم بر دوش هنرمندان و برگزارکنندگان آوار می‌شود.

محمد عنبرسوزما محسن قصابیان بازیگری است که مسیری طولانی و راهی پربخ و خمر را پیموده تا به جایگاه امروزش در عرصه بازیگری برسد. این هنرمند مشهوری که چند روز پیش پنجاه و هفت ساله شد، در سال‌های اوج دوران کاری خود قرار دارد. با بازی در سریال «کوری»، قصابیان بار دیگر نشان داد که چرا یک انتخاب ایده‌آل برای اغلب کارگردان‌های ایرانی است.

● گل طلایی

فعالیت هنری محسن قصابیان از اواخر دهه ۶۰ و از صحنه تئاتر آغاز شد. او در کنار بازیگری تئاتر، سال‌ها در رادیو نیز فعالیت داشت و تجربه اجرا، کارگردانی و تولید آثار نمایشی صوتی را به کارنامه‌اش افزود. فعالیت‌هایش به نمایش و رادیو محدود نماند و مسیر آکادمی را نیز با تدریس و تألیف، به موازات فعالیت‌های هنری، ادامه داد. با این حال، او تا اواخر دهه ۹۰ هیچ وقت به عنوان یک بازیگر شناخته شده، معرف حضور تماشاگران سینما و تلویزیون ایران نبود. قصابیان، از اواسط دهه ۷۰، با حضور در تله فیلم‌ها و آثار مختلف تلویزیونی، وارد قاب جعبه جادویی شد و سال‌ها به عنوان بازیگر گمنام و میان‌رده، مشغول فعالیت بود. وقتی در اواسط دهه ۹۰ احتمالاً از تنگی معاش، پشت درو برین رفت و فیلم کم‌دی متوسط و عامه‌پسند «نیوکاسل» را کارگردانی کرد، هیچ‌کس فکر نمی‌کرد کمتر از یک دهه بعد، به یکی از بازیگران سرحال، منعطف و پرکار سینما و شبکه خانگی تبدیل شود، حتی شاید در آن روزها، خودش هم داشت با روای‌های بازیگری‌اش وداع می‌کرد. اما، چندسال بعد از «نیوکاسل» از راه رسید، زمانی‌که سیایش سرمدی، برای ایفای نقش اصلی فیلم «منصور»، او را انتخاب کرد. این همان نقشی بود که بالاخره ظرفیت‌های منحصر به فرد قصابیان در بازیگری را به نمایش عمومی گذاشت.

● لحظه موعود

قصابیان در «منصور»، نقش یکی از مهم‌ترین فرماندهان نظامی ایران را رنگ آمیزی کرد و توانست تسلطش بر اجزای صورت، نگاه و لحن بیان البته بدون ایگیری خود را به رخ بکشد. چهره مصمم و صدای خاص او، به خوبی با شخصیت یک فرمانده نظامی صاحب اقتدار جور درآمد و نقش تیمسار ستاری را از یک بازسازی رسمی و کلیشه‌ای،

«انجمن در سال‌های اخیر نتوانسته جایگاه واقعی خود را پیدا کند و به جای آنکه پرچمدار جریان‌سازی فکری و ارتقای کیفیت تئاتر باشد، درگیر مسائل اجرایی و روزمره شده است.» وی با بیان این مطلب، انتقاد از عملکرد انجمن هنرهای نمایشی را ادامه می‌دهد: «این نهاد در وضعیت فعلی، نه سالن در اختیار دارد، نه بودجه کافی و نه قدرت تأثیرگذاری در شورای نظارت، با این حال همچنان از آن انتظار می‌رود بار بخش مهمی از

امور تئاتر استان را به دوش بکشد.

کارگردان و بازیگر تئاتر مشهد تأکید می‌کند که انجمن هنرهای نمایشی باید تلاش کند یک جریان اندیشه‌ای در تئاتر مشهد و خراسان شکل بگیرد. هستند، الزام گروه‌ها به اجرای عمومی برای ورود به جشنواره، یک آیین‌نامه غیرواقع‌بینانه است البته باید این‌گونه باشد اما با انبوهی از گروه‌های فعال روبه روییم که تشنه اجرا هستند و سالی برای آن‌ها وجود ندارد. این تقاضای زیاد و عرضه بسیار محدود فضای نمایشی، مانع تولید حرفه‌ای است و عملاً رقابت را از مسیر علمی و تخصصی خارج می‌کند.

حسن زاده در پاسخ به چرایی ضعف حضور آثار خراسان در جشنواره‌های ملی (مانند فجر) می‌گوید: تئاتر امروز یک دانش تخصصی است، نمی‌توان با الگوهای سنتی و بدون آموزش مداوم در جشنواره فجر عرض اندام کرد. بخشی از ضعف حضور ما به کیفیت فنی آثار برمی‌گردد و بخشی دیگر به آمادگی گروه‌ها، وقتی بستر اجرای عمومی مهیا نیست و گروه‌ها در فشار مالی و بلاتکلیفی جشنواره‌های استانی گرفتارند، نباید انتظار جهش کیفیت در سطوح ملی را داشت.

● جشنواره برگزار می‌شود، اما با چه کیفیتی؟

جهان پا درباره وضعیت جشنواره تئاتر استانی می‌گوید: اصل برگزاری جشنواره، با توجه به مأموریت اداره‌کل فرهنگ و ارشاد اسلامی، قطعی است و در هر شرایطی برگزار خواهد شد، اما مسئله اساسی، شیوه برگزاری، میزان انسجام و کیفیت آن است. او هشدار می‌دهد که هر چه برنامه ریزی دیرتر آغاز شود و جشنواره بدون مطالعه و نگاه کارشناسی پیش برود، ضعف‌ها و انهماهنگی‌های آن بیشتر خواهد شد.

● مسئله اصلی؛ کیفیت آثار، نه تعداد تولیدات به باور این هنرمند، جشنواره در نهایت باید سه نماینده از استان را به رویداد ملی معرفی کند؛ اما معرفی چند اثر به تهران، به تنهایی نمی‌تواند نشانه موفقیت جشنواره باشد. اگر روند فعلی با شتاب‌زدگی و بدون برنامه ادامه پیدا کند، احتمالاً آثاری با کیفیت پایین‌تر به جشنواره ملی راه پیدا می‌کنند. آثاری که الزاماً در شان نام خراسان رضوی نیستند و توان رقابت جدی در سطح کشور را ندارند. در طول سال نمایش‌های متعددی در

۳۰ سال دویدن برای رسیدن

به بهانه بازی متفاوت محسن قصابیان، بازیگر مشهوری در سریال «کوری»

● از موضع بالا

بازیگر نقش منصور ستاری، از زمان ایفای جذاب این نقش، غالباً به سراغ کارآکرهایی رفته است که در موضع قدرت قرار دارند، فارغ از اینکه مثبت باشند یا منفی. چهره مصمم، صدای گیرا و سبک حضور در قاب، قصابیان را به گزینه‌ای مناسب برای ایفای نقش‌های مقتدر تبدیل کرده است. او در «سالن چهر» به کارگردانی حسین ترک جوش و «قوطه‌ور» به کارگردانی جواد حکمتی، دوبار بازی در نقش پلیس را در سینما تجربه کرده است. در «منصور»، اجرای نقش یک مقام عالی‌رتبه نظامی

مشهد تولید شده است و از نظر تعداد آثار، ظرفیت لازم برای برگزاری جشنواره وجود دارد، بنابراین مسئله اصلی کمبود تولید نیست، بلکه کیفیت و اعتبار این تولیدات است. مسلماً باید شرایطی فراهم شود که آثار منتخب بتوانند درخور نام خراسان باشند و در سطح ملی نیز حرفی برای گفتن داشته باشند.

● دبیر جشنواره باید از ماه‌ها قبل وارد عمل شود تعیین زود هنگام دبیر جشنواره یکی از عوامل مؤثر بر کیفیت این رویداد است که به گفته جهان پا اگر دبیر یک سال زودتر انتخاب شود، فرصت خواهد داشت با هنرمندان و چهره‌های تأثیرگذار تئاتر ارتباط بگیرد و زمینه تولید آثار جدی‌تری را فراهم کند. دبیر می‌تواند هنرمندان شناخته شده مشهد را برای حضور در عرصه تولید ترغیب کند و با ایجاد یک رقابت واقعی، سطح جشنواره را ارتقا دهد.

دبیر دوره جشنواره تئاتر استانی خراسان رضوی توضیح می‌دهد: حضور دبیر، زمانی می‌تواند مؤثر باشد که صرفاً به مدیریت چند روز جشنواره محدود نشود و باید از ماه‌های پیش، برای شکل‌گیری تولید، شناسایی گروه‌ها و دعوت از هنرمندان مؤثر برنامه داشته باشد. از نگاه جهان پا، دبیر باید بتواند موقعیتی ایجاد کند که چهره‌های شناخته شده تئاتر مشهد برای تولید اثر وارد میدان شوند؛ چون حضور این هنرمندان می‌تواند به شکل‌گیری رقابتی جدی‌تر و افزایش کیفیت آثار کمک کند.

● جشنواره بدون برنامه، تئاتر استان را نجات نمی‌دهد

جهان پا در پایان تأکید می‌کند: تئاتر خراسان رضوی از نظر تعداد فعالیت‌ها و تولیدات نمایشی ظرفیت شایان توجهی دارد، اما این ظرفیت زمانی به نتیجه می‌رسد که مدیریت منسجم، ارتباط مؤثر با مرکز، برنامه آموزشی و دبیر توانمند کنار یکدیگر قرار گیرند. در غیر این صورت، جشنواره همچنان برگزار خواهد شد، اما بیشتر به رویدادی برای انجام وظیفه و معرفی چند اثر به تهران تبدیل می‌شود؛ نه فرصتی برای بازسازی جریان تئاتر استان و بازگرداندن آن به جایگاه شایسته خود.

را بر عهده گرفته و در سریال تلویزیونی «الگوریتم» نیز در نقش یک سرهنگ پلیس ظاهر شده است. قصابیان، در «کلاغ» محمد حسین مهدویان، نقش بهروزی، یک ساواکی سخت‌گیر و جدی را مقابل دوربین برد و در «دربوش»، به کارگردانی هادی حجازی فر نیز در قامت یک بدمن بازاری ظاهر شد؛ شخصیتی که اگرچه، برخلاف موارد دیگر، نظامی یا امنیتی نبود. اما کاراکتر هژمون درام محسوب می‌شد و همه از او حساب می‌بردند. در خلال ایفای این نقش‌ها، قصابیان توانست اقتدار را، بار بار از مسیری متفاوت، به شخصیت تزریق کند.

● استیصال پدرخوانده

نزدیک به دو ماه است که محسن قصابیان با سریال «کوری»، ساخته سجاد پهلوان‌زاده، به شبکه نمایش خانگی آمده و این بار در نقش شمس، صاحب متمعول یک شرکت بزرگ دارویی، کاراکتری را مقابل دوربین برده است که هم ثروتمند و صاحب نفوذ است و هم خصالی مافیایی و سیاه دارد.

شخصیت شمس، در نگاه اول، دقیقاً همان تیپی به نظری می‌رسد که قصابیان در سال‌های اخیر به خوبی از پس آن برآمده؛ مردی مقتدر که دیگران در برابرش محتاط‌اند و به نوعی هم‌گوش به فرمانش هستند. اتفاق ویژه «کوری»، اما، از جایی آغاز می‌شود که این اقتدار ترک برمی‌دارد. شمس، در قسمت‌های اخیر سریال، در موقعیتی قرار گرفته است که تزلزل در وجودش رخنه کرده و حالا محسن قصابیان باید نقش پدرخوانده‌ای در حال فروپاشی یا مردی هم‌زمان مقتدر و مستأصل را بازی کند؛ نقشی که او را وادار کرده است تا شمه تازه‌ای از توانایی‌هایش را به نمایش بگذارد.

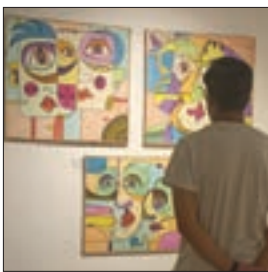
او برای نزدیک کردن شمس به فهم مخاطب، اخیراً چند بار فریاد‌های اثرگذار زده، یک بار از تله دل‌گرفته و چند مرتبه نیز بغضی سنگین را نسبتاً تازه در کارنامه قصابیان محسوب می‌شوند؛ بازیگری که غالباً از چهره و صدایش برای نمایش اقتدار استفاده کرده، اما حالا باید همان چهره را به ابزار نمایش شکست و درماندگی تبدیل کند. ادامه «کوری» احتمالاً لحظات بیشتری از این وجه متفاوت بازی محسن قصابیان را پیش چشم مخاطب خواهد گذاشت و جذابیت ماجرا هم دقیقاً در همین است که ببینیم او چگونه از پس ایفای نقش مردی برمی‌آید که در حال ازدست دادن امپراتوری خود است.

نمایشگاه نقاشی «آپوریا» از آثار هنرمند افغانستانی

در تگار خانه آسمان بر پاست

هنر، زبان گویای زنان افغانستان

ریحانه موسوی | آثار سید محمد حسینی (علیهان)، هنرمند افغانستانی، در نمایشگاه نقاشی «آپوریا» این روزها در نگارخانه آسمان به نمایش گذاشته شده است. این مجموعه، روایت‌زنانی است که در میان محدودیت‌ها، به زیستن ادامه می‌دهند. در این آثار، افغانستان نه فقط یک جغرافیا، بلکه فضایی است از پرسش‌های بی‌پاسخ، جایی که زندگی آزادی، هویت و آینده در تعلیقی طولانی قرار گرفته‌اند.

این نمایشگاه تلاش برای یافتن پاسخ نیست؛ بلکه ایستادن در برابر پرسش‌هایی است که هنوز راهی برای پاسخ به آن‌ها پیدا نشده است. سید محمد حسینی درباره برگزاری نمایشگاه نقاشی «آپوریا» گفت: محور اصلی کارها مربوط به زنان افغانستان است، با توجه به اتفاقاتی که رخ داد و آنچه در فضای مجازی دیدم یا شنیدم، تصمیم گرفتم قدمی هرچند کوچک در این راستا بردارم. وی از نام‌گذاری نمایشگاه خود سخن گفت و یادآور شد: «آپوریا» واژه‌ای یونانی به معنای یک معضل حل نشده و بن‌بست است. مشکلی که سالیان است درگیر آن هستیم. آثار تا حدودی بداهه است. اما درباره موضوع برخی از آن‌ها قبلاً فکر شده است. این جوان افغانستانی که حدود هفت سال است به هنر نقاشی مشغول است، وضعیت هنر نقاشی را در مشهد نسبت به بسیاری از شهرهای کشور بهتر می‌داند اما معتقد است شرایط در تهران مساعدتر بوده و هنرمندان جای رشد بیشتری دارند. او همچنین بیان کرد: در کشور افغانستان به دلیل حضور طالبان محدودیت‌های زیادی وجود دارد و هنرمندان نمی‌توانند فعالیت چندانی داشته باشند و نمایشگاه برگزار کنند. اگر کلاس یا نمایشگاهی شکل گیرد، کاملاً خصوصی بوده و عمومی نیست.

وقتی خیابان، صحنه تئاتر شد

نخستین جشنواره تئاتر خیابانیان فریمان با درخشش مشهوری‌ها به پایان رسید

احمد مطبوعی | خیابان برای چند روز از وضعیت همیشگی خود فاصله گرفت و به صحنه‌ای برای روایت بازی و تماشای زندگی تبدیل شد. نخستین جشنواره تئاتر خیابانیان در فریمان در حالی به پایان رسید که در کنار معرفی آثار و هنرمندان برگزارید، حضور چهره‌هایی از نسل‌های مختلف تئاتر خراسان رضوی، حال و هوای دیگری به مراسم پایانی بخشید. جشنواره‌ای که هدف خود را پیوند هنر با

زندگی مردم، شناسایی استعداد‌های جوان و ارتقای جایگاه هنرهای نمایشی قرار داده بود، در پایان، نام‌هایی را به عنوان برگزیده و شایسته تقدیر معرفی کرد که بخشی از مسیر امروز تئاتر خیابانی فریمان و خراسان رضوی را نمایندگی می‌کنند.

● درخشش مشهوری‌ها

در میان آثار حاضر، «آنچه تو می‌دانی» سهم قابل توجهی از جوایز و تقدیرها را به خود اختصاص داد. سعید خاکیور برای کارگردانی این اثر مورد تقدیر قرار گرفت و در بخش طرح و ایده نیز تندیس بهترین طرح و ایده را دریافت کرد. این موفقیت با دریافت تندیس بهترین بازیگری توسط علی صادی برای بازی در همین اثر تکمیل شد. در بخش طرح و ایده، محمد ابراهیمی نیز برای «مزایده» تقدیر شد. در بخش کارگردانی، علاوه بر سعید خاکیور، از جواد غفوری منش برای کارگردانی «پلیورایی» قدردانی شد.

● تلاش فریمان برای کسب یک جای ثابت در تئاتر خیابانی

جشنواره در نخستین تجربه خود، تنها به دنبال انتخاب چند اثر و اهدای چند تندیس نبود، هدف، شکل دادن به مسیری برای دیده شدن استعداد‌های جوان و نزدیک‌تر شدن تئاتر به زندگی روزمره مردم بود. نخستین جشنواره تئاتر خیابانی فریمان در شرایطی به پایان رسید که برگزارکنندگان، چشم‌اندازی فراتر از یک دوره جشنواره برای آن ترسیم کرده‌اند. تبدیل فریمان به جایگاهی ثابت برای میزبانی تئاتر خیابانی شرق کشور، حالا نخستین پرده این رویداد کنار رفته است؛ اما اگر قرار باشد خیابان‌های فریمان دوباره میزبان تئاتر شوند، آنچه از این دوره باقی می‌ماند تنها فهرست برگزیدگان و تندیس‌ها نیست. بخشی از آن، تصویری است از نسلی که آمده تاروی صحنه دیده شود و نسلی که سال‌هایش همین مسیر را آغاز کرده است.

درباره کتاب «داستان فیلم: تاریخ سینما از آغاز تا امروز» نوشته مارک کازینز روایتی متفاوت از تاریخ سینما

خادم | «داستان فیلم: تاریخ سینما از آغاز تا امروز» نوشته مارک کازینز تاریخ هنر هفتم را نه به صورت فهرستی از فیلم‌ها و فیلم‌سازان، بلکه همچون روایتی زنده از تحول شیوه‌های فیلم‌سازی و روایت داستان در سینما بازگو می‌کند. او با نگاهی جهانی، از نخستین تجربه‌های سینمای صامت تا عصر دیجیتال، نشان می‌دهد که چگونه فیلم‌سازان در فرهنگ‌ها و دوره‌های مختلف از یکدیگر الهام گرفته و مرزهای این هنر را گسترش داده‌اند. این کتاب، با پریش از اصطلاحات پیچیده و تکیه بر تحلیل صحنه‌های ماندگار، خواننده را با سازوکار روایت، تصویر، نور، قاب بندی و تدوین آشنا می‌کند. محمدصادق صادقی‌پور در بخشی از پیش‌گفتار مفصلش بر این اثر، در معرفی آن نوشته است: «یکی از نکات جالب توجه در باب این کتاب، انتخاب نام آن است. در زبان‌هایی که ریشه لاتین دارند دو واژه «تاریخ» و «داستان» شباهت بسیاری به یکدیگر دارند و می‌توان گفت تقریباً یکسان‌اند. Storia در زبان لاتین، Histoire در زبان آلمانی، Historie در زبان فرانسوی و نهایتاً History و Story در زبان انگلیسی مؤید این مطلب و نشان دهنده این امر هستند که اساساً تاریخ با روایتگری پیوندی ناگسستنی دارد. [...] مارک کازینز با انتخاب نام کتاب حاضر دوباره بر همین نکته تأکید می‌کند؛ اینکه قرار است با روایت داستان‌گونه تاریخ سینما در سفری هیجان‌انگیز با نویسنده همراه شویم و نکته جالب‌تر اینکه این روایتگری تاریخی داستان شکل‌گیری روایت سینمایی و سیر تحول و فراز و فرود‌های آن را نقل می‌کند؛ به دیگر سخن می‌توان گفت در این کتاب با روایتی در باب روایت روبه‌رو می‌شویم.» برخلاف بسیاری از کتاب‌های تاریخ سینما، کازینز در اثر خودش فقط به فیلم‌های هالیوود یا بخشی از سینمای اروپا متمرکز نبوده و «فیلم‌ها و فیلم‌سازی‌های ایران، آفریقا، آمریکا لاتین و کشورهای اروپایی که کمتر مورد توجه‌اند در کنار سینمای آمریکای شمالی، فرانسه، بریتانیا و آلمان» را بررسی و تحلیل می‌کند. نویسنده نیز در ابتدای مقدمه‌اش به مسیری که خواننده قرار است با دست‌گرفتن این کتاب طی کند، نور تابانده است: «این کتاب داستان هنر سینما را می‌گوید، این کتاب تاریخ رسانه‌ای را روایت می‌کند که به عنوان پدیده نوین تصویری، اساساً صامت و اسرارآمیز و بدیع آغاز و به تجارت جهانی چندین میلیارد دلاری دیجیتال تبدیل شد.» بدنه اصلی این اثر از سه فصل تشکیل شده که تقسیم‌بندی ادوار سینماست؛ «دوره صامت»، «دوره ناطق» و «دوره دیجیتال» که برهه‌ای تاریخی از ۱۸۹۵ تا ۲۰۲۰ را در برمی‌گیرد. «داستان فیلم» با ارائه صدها تصویر و نمونه، مرجعی خواندنی برای دانشجویان سینما، فیلم‌دوستان و هر آن‌کسی است که می‌خواهد تاریخ سینما را از دریچه‌ای تازه و فراگیر بشناسد. داستان فیلم/ نوشته مارک کازینز/ ترجمه محمدصادق صادقی‌پور/ نشر ققنوس، ۱۴۰۴/ ۲۰۴ صفحه/ ۲ میلیون و ۲۰۰ هزار تومان

